

DE GEESTENJAGER

De strijd

'Wees
gewaarschuwd:
dit boek is
écht eng!'

The Times

JOSEPH DELANEY

Een bezoeker uit Pendel

De heks joeg me door het duistere woud achterna en kwam steeds dichterbij.

Ik rende zo hard ik kon in een verwoede poging te ontsnappen. Takken sloegen in mijn gezicht en braamstruiken grepen zich vast aan mijn vermoeide benen terwijl ik tussen de bomen door slingerde. De adem raspte door mijn keel tijdens mijn vlucht naar de rand van het bos. Daarachter lag de helling die naar de westelijke tuin van de geestenjager leidde. Als ik daar eenmaal was, zou ik veilig zijn!

Ik was niet helemaal weerloos. In mijn rechterhand zat mijn staf van lijsterbeshout, die bijzonder effectief was tegen heksen. Om mijn linkerpols had ik mijn zilveren ketting gewikkeld, klaar om te werpen. Maar zou ik wel de kans krijgen een van beide te gebruiken? Voor de ketting was een bepaalde afstand nodig en de heks zat me al dicht op de hielen.

Plotseling vielen de voetstappen achter me stil. Had ze het opgegeven? Ik rende door en de afnemende maan vormde door het bladerdak zilveren vlekjes op de grond onder mijn voeten. De bomen stonden al verder uit elkaar; ik naderde de bosrand.

Op het moment dat ik langs de laatste boom rende, verscheen ze uit het niets. Met blikkerende tanden en uitgestrekte vingers

om mijn ogen uit te klauwen, kwam ze op me af. Ik week uit en zwaaide met mijn linkerpols om de ketting te gooien. Even dacht ik dat ik haar te pakken had, maar ze ontweek de ketting, die doelloos in het gras viel. Hetzelfde moment botste ze zo hard tegen me op dat de staf uit mijn hand vloog. Ik kwam met een klap op de grond terecht en alle adem werd uit mijn longen geperst. Meteen zat ze boven op me. Ik worstelde uit alle macht, maar ik was buiten adem en uitgeput en de heks was sterk. Ze zat op mijn borst en klemde allebei mijn armen langs mijn hoofd. Daarna boog ze zich voorover tot haar gezicht een paar centimeter van het mijne was en haar zwarte haar als een gordijn langs mijn wangen hing. Haar adem streek over mijn gezicht, maar ze stonk niet zuur als een bloed- en bottenheks. Haar adem rook zoet als lentebloemen.

‘Heb je te pakken, Tom, zie je wel!’ riep Annelie triomfantelijk. ‘Niet goed genoeg, hoor. Moet je in Pendel beter doen.’

Ze schoot in de lach, liet zich van me af rollen en ik kwam, nog steeds hijgend en puffend, overeind. Het duurde even voor ik bij machte was om op te staan en mijn zilveren ketting en staf op te rapen. Hoewel ze het nichtje was van een heks, was Annelie mijn vriendin en ze had het afgelopen jaar verschillende keren mijn leven gered. Vanavond was ik mijn overlevingskunsten aan het oefenen en Annelie speelde de rol van een heks die het op me had voorzien. Ik had dankbaar moeten zijn, maar ik was chagrijnig. Dit was al de derde achtereenvolgende avond dat ze van me had gewonnen.

Langzaam begon ik de heuvel naar de westelijke tuin van de geestenjager op te lopen. Annelie kwam naast me lopen.

‘Niet kniezen, Tom,’ zei ze zacht. ‘Het is een heerlijke zomeravond. Laten we genieten zo lang het nog kan. Moeten snel weer

op reis, wij. Dan zouden we willen dat we hier weer terug waren.’

Annelie had gelijk. Begin augustus werd ik veertien en ik was nu al ruim een jaar de leerjongen van de geestenjager. Hoewel we samen al veel gevaren onder ogen hadden gezien, dreigde er nu iets vreselijks. Al geruime tijd was de geestenjager op de hoogte van geruchten dat de dreiging van de heksen in Pendel groeide en hij had me verteld dat we er binnenkort heen zouden gaan om met ze af te rekenen. Er waren echter tientallen heksen met misschien wel honderden aanhangers. Wat we tegen zo’n overmacht moesten uitrichten, was me een raadsel. We waren tenslotte maar met z’n drieën: de geestenjager, Annelie en ik.

‘Ik knies niet,’ zei ik.

‘Welles. Je kin hangt bijna in het gras.’

We liepen zwijgend door tot we bij de tuin gekomen waren en het huis van de geestenjager zagen.

‘Heeft-ie nog niks gezegd over de reis naar Pendel?’ vroeg Annelie.

‘Nee, ik weet ook niet wanneer we gaan.’

‘Niks gevraagd? Zonder vragen word je niet wijs.’

‘Natuurlijk heb ik het wel gevraagd,’ zei ik tegen Annelie. ‘Hij tikt alleen tegen de zijkant van zijn neus en zegt dat ik het wel zal merken. Ik denk dat hij ergens op wacht, maar ik weet niet waarop.’

‘Ik wou maar dat hij opschoot. Ik word zenuwachtig van wachten.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg ik. ‘Ik heb geen haast om te vertrekken en ik wist niet dat jij zo graag terug wilde.’

‘Dat wil ik ook niet. Het is een slechte plek, Pendel. En groot. Een heel graafschap met dorpen en gehuchtjes met in het mid-

den die lelijke Pendelheuvel. Er wonen veel slechte familieleden van me die ik liever wil vergeten. Maar als we er toch heen moeten, heb ik het maar liever achter de rug. Kan er 's nachts bijna niet meer van slapen.'

Toen we de keuken binnen kwamen, zat de geestenjager bij het flakkerende licht van een kaars in zijn boekje te schrijven. Hij keek op, maar zei niks omdat hij geconcentreerd bezig was. We gingen elk op een kruk zitten die we dicht bij de haard hadden getrokken. Aangezien het zomer was, brandde er slechts een klein vuurtje, maar de warmte op onze wangen gaf een veilig gevoel.

Eindelijk sloeg mijn meester zijn boekje dicht en keek op. 'Wie heeft er vanavond gewonnen?' vroeg hij.

'Annelie,' zei ik en ik liet mijn hoofd hangen.

'Dan is het meisje je dus al drie dagen de baas, jongen. Je zult beter je best moeten doen. Veel beter. Kom morgenochtend voor het ontbijt naar de westelijke tuin. Voor extra training.'

Inwendig kreunde ik. In de tuin stond een houten paal die werd gebruikt voor de ketting. Als ik niet goed genoeg was, zou mijn meester me aan het werk houden en kon het wel eens heel laat worden voor ik kon ontbijten.

Vlak na zonsopkomst liep ik naar de tuin, waar de geestenjager me al stond op te wachten.

'Waar bleef je nou, jongen,' riep hij schamper. 'Kon je de slaap niet uit je ogen krijgen?'

Ik was moe, maar deed mijn best er opgewekt uit te zien. Snel wikkelde ik de zilveren ketting om mijn pols en mikte zorgvuldig op de paal.

Al snel voelde ik me veel beter. Voor de honderdste keer wikk-

kelde ik de ketting om mijn pols en wierp hem met uiterste precisie door de lucht, waar hij knalde, schitterde in het zonlicht en zich om de paal draaide.

Tot nu toe was ik niet verder gekomen dan een score van negen van de tien op een afstand van zo'n acht passen. Nu leken de maanden van oefening eindelijk iets op te leveren. Toen de ketting zich die ochtend voor de honderdste keer om de paal slingerde, had ik niet één keer gemist!

Ik deed werkelijk mijn best om niet te triomfantelijk te doen, maar de zijkanen van mijn mond krulden op en even later stond ik breed te glimlachen. Ik zag de geestenjager zijn hoofd schudden, maar het lukte me niet de grijns van mijn gezicht te vegen.

‘Verbeeld je maar niks, jongen,’ zei hij terwijl hij naar me toe kwam lopen. ‘Ik hoop dat je niet denkt dat je op je lauweren kunt gaan rusten. Hoogmoed komt voor de val, zoals velen tot hun schade en schande hebben moeten ondervinden. En ik heb je al vaker voorgehouden dat een heks niet stil blijft staan wachten terwijl jij je ketting gooit! Uit de woorden van het meisje over gisteravond, maak ik op dat je nog een lange weg te gaan hebt. Laten we nu maar een paar keer werpen terwijl je rent.’

Het daaropvolgende uur moest ik op de paal mikken terwijl ik zelf bewoog. Soms sprintend dan weer rennend – ernaartoe, ervandaan, voorwaarts, schuin, over mijn schouder – ik deed het allemaal. Ik liep het vuur uit mijn sloffen en kreeg steeds meer honger. Ik miste de paal vaak, maar behaalde ook een paar spectaculaire successen. Eindelijk was de geestenjager tevreden en gingen we verder met iets wat hij me een paar weken geleden had laten zien.

Hij overhandigde me zijn staf en leidde me naar de dode

boom die we als doelwit gebruikten. Ik drukte de hendel in om het verborgen mes eruit te laten springen en behandelde het daaropvolgende kwartier de rotte stam als een levensgevaarlijke vijand. Telkens weer dreef ik het mes het hout in tot mijn armen zwaar en moe werden. De laatste handigheid die mijn meester me had aangeleerd, was de staf nonchalant in mijn rechterhand nemen, hem overnemen met links en hem dan snel in de boom steken. Je moest het kunnen. Je gooide hem als het ware van de ene hand over in de andere.

De geestenjager klakte met zijn tong toen ik tekenen van vermoeidheid begon te vertonen. ‘Kom op, jongen. Nog één keer. Op een dag kan het het verschil betekenen tussen leven en dood!’

Ik deed het nog een keer en het ging bijna perfect. De geestenjager knikte en ging me voor naar een welverdiend ontbijt.

Tien minuten later kwam ook Annelie erbij en we zaten met z'n drieën aan de grote eikenhouten tafel in de keuken achter een bord met eieren met spek dat was klaargemaakt door de huisboeman. De boeman had veel klussen in en om het huis in Schapeneind: koken, haardvuren aanmaken, de afwas doen, maar ook de bewaking van het huis en de tuinen. Hij kon aardig koken, maar zijn kookkunst werd beïnvloed door wat zich in huis afspeelde en als hij boos of chagrijnig was, smaakte het eten slecht. Die ochtend was de boeman in ieder geval in een uitstekend humeur, want ik weet nog dat ik dacht dat het een van de heerlijkste ontbijtjes was die hij ooit had toebereid.

We aten zwijgend, maar toen ik de laatste restjes eigeel opveegde met een stukje brood, schoof de geestenjager zijn stoel naar achteren en stond op. Eerst ijsbeerde hij voor de haard, maar toen kwam hij voor de tafel staan en keek me recht aan.

‘Ik verwacht vandaag bezoek, jongen,’ zei hij. ‘We hebben

veel te bespreken, dus nadat jullie hebben kennisgemaakt, wil ik hem onder vier ogen spreken. Ik denk dat de tijd is gekomen om naar de boerderij van je broer te gaan om de kisten en dozen die je moeder je heeft nagelaten, op te halen. Het lijkt me het best als je ze mee terug neemt zodat je hier op je gemak kunt kijken wat erin zit. Misschien zitten er wel dingen in die van pas kunnen komen op onze reis naar Pendel. We zullen alle hulp die we kunnen krijgen, nodig hebben.'

Afgelopen winter was mijn vader gestorven en hij had de boerderij nagelaten aan mijn oudste broer Jaak. Na de dood van mijn vader hadden we echter iets ongewoons aangetroffen in het testament van mijn vader.

Mam had een eigen kamer in de boerderij. Die lag direct onder het dak en was altijd op slot. Die kamer was aan mij nagelaten met alle kisten en dozen die erin stonden. In het testament stond dat ik er te allen tijde in moest kunnen. Mijn broer Jaak en zijn vrouw Ellie waren daar boos over geworden. Ze maakten zich zorgen over mijn werk als leerling van de geestenjager. Ze waren bang dat ik duistere zaken naar de boerderij zou lokken. Ik kon het Ellie eigenlijk niet kwalijk nemen. Vorig voorjaar was dat daadwerkelijk gebeurd en hun leven had gevaar gelopen.

Maar het was de uitdrukkelijke wens van mam dat ik de kamer zou krijgen en voor haar vertrek had ze gezorgd dat Jaak en Ellie dat hadden geaccepteerd. Ze was teruggekeerd naar haar eigen land, Griekenland, om de opkomst van het duister daar te bestrijden. Als ik bedacht dat ik haar misschien nooit meer zou zien, werd ik verdrietig en waarschijnlijk stelde ik daarom het openen van de kisten en dozen steeds uit. Hoe nieuwsgierig ik er ook naar was, de gedachte aan de boerderij zonder pap en mam weerhield me.

‘Ik zal het doen,’ zei ik tegen de geestenjager. ‘Wie komt er op bezoek?’

‘Een vriend van me,’ zei de geestenjager. ‘Die woont al jaren in Pendel en hij zal onmisbaar zijn voor het werk dat ons daar te wachten staat.’

Ik was verbijsterd. Mijn meester bleef altijd uit de buurt van mensen en omdat hij zich inliet met geesten, dolers, boemannen en heksen, liep iedereen het liefst met een grote boog om hem heen. Het was geen moment in me opgekomen dat er iemand kon zijn die hij beschouwde als een ‘vriend’!

‘Doe je mond dicht, jongen, anders komen er nog vliegen in,’ zei hij. ‘O, ja. En neem Annelie maar mee. Ik heb veel te bespreken en wil niet dat jullie me voor de voeten lopen.’

‘Maar Jaak wil Annelie niet in huis hebben,’ wierp ik tegen.

Natuurlijk wilde ik graag dat Annelie meeging. Ik verheugde me op haar gezelschap onderweg, maar Jaak en Annelie konden het niet zo goed vinden. Hij wist dat ze de nicht was van een heks en wilde haar niet in de buurt van zijn gezin hebben.

‘Verzin maar iets, jongen. Als je een paard en wagen huurt, kan ze buiten het hek van de boerderij wachten terwijl jij de kisten en dozen op de wagen laadt. Ik verwacht je zo snel mogelijk terug. Nou, de tijd dringt en ik heb maar een halfuurtje om les te geven, dus vooruit met de geit.’

Ik volgde de spokenjager naar de westelijke tuin en ging op een bankje zitten met mijn opschrijfboekje en pen in de aanslag. Het was een heerlijk warme ochtend. In de verte blaatten schapen en de heuvels voor ons baadden in het zonlicht.

Mijn eerste leerjaar ging voornamelijk over boemannen en het onderwerp van dit jaar was heksen.

‘Juist, jongen,’ zei de geestenjager, die meteen begon te ijs-

beren. ‘Zoals je weet kunnen heksen ons niet ruiken omdat we allebei een zevende zoon van een zevende zoon zijn. Maar dat heeft alleen betrekking op het zogenaamde “vérsnuiven”. Schrijf dat maar op. Dat is je eerste hoofdstuk. Vérsnuiven is het op-snuiven van gevaar voor het zich werkelijk voordoet. Net als Botten Lizzie van tevoren wist dat die meute uit Schapeneind haar huis kwam platbranden. Een heks kan ons op die manier niet waarnemen, dus dat betekent dat we ze kunnen verrassen.

‘Het is echter het “nabijsnuiven” waarop we bedacht moeten zijn. Schrijf dat op en zet er een streep onder. Van nabij kan een heks heel wat over ons te weten komen en ze ziet in één oogopslag onze kracht en onze zwakte. Hoe dichterbij je haar in de buurt komt, hoe meer ze kan ontdekken. Hou dus altijd afstand, jongen. Laat een heks niet dichterbij komen dan de lengte van je lijsterbeshouten staf. Er schuilen nog andere gevaren in haar nabijheid; zorg er vooral voor dat een heks je niet in je gezicht kan ademen. Haar adem kan je je wilskracht en macht ontnemen. Volwassen kerels vallen soms ter plekke flauw!’

‘Ik herinner me nog de smerige adem van Botten Lizzie,’ vertelde ik hem. ‘Meer dierlijk dan menselijk. Meer van een kat dan van een hond.’

‘Zeker, jongen, zo is het. Zoals we weten, gebruikte Botten Lizzie bottenmagie en voedde ze zich soms met mensenvlees of dronk mensenbloed.’

Botten Lizzie, de tante van Annelie, was niet dood. Ze zat gebonden in een put in de oostelijke tuin van de geestenjager. Het was wreed, maar onvermijdelijk. De geestenjager hield er niet van heksen te verbranden en hij beschermde het graafschap door ze te binden in een put.

‘Maar niet alle heksen hebben zo’n smerige adem,’ ging mijn

meester verder. ‘Een heks die zich bezighoudt met familiale magie kan een adem hebben als een lentebloesem. Pas dus op want die zoete geur herbergt groot gevaar. Zo’n heks heeft de kracht van “fascinatie” – schrijf dat ook maar op, jongen. Zoals een hermelijn een konijn kan hypnotiseren terwijl hij dichterbij komt, vangen deze heksen mannen. Ze zorgen dat hij zich tevreden en gelukkig voelt en zich van geen gevaar bewust is tot het te laat is.

En dat hangt nauw samen met een andere kracht van sommige heksen. Die noemen we “glamour” – schrijf dat woord dus ook op. Een heks kan zich voordoen als iets wat ze niet is. Als ze die bedrieglijke kracht gebruikt, creëert ze een aura – projecteert een vals beeld – dus moeten we altijd op onze hoede zijn. Als een man zich eenmaal door glamour aangetrokken voelt, is dat het begin van fascinatie en brokkelt zijn wilskracht geleidelijk af. Met behulp van die vaardigheden onderwerpt de heks hem aan haar wil zodat hij al haar leugens gelooft en alleen ziet wat zij hem toestaat te zien.

Glamour en fascinatie zijn ook gevaarlijk voor ons. Daar-
tegen helpt het zevende zoon van een zevende zoon zijn geen zier. Pas dus goed op! Je vindt me nog steeds streng tegen Annelie. Maar ik doe het voor je eigen bestwil, mijn jongen. Ik ben altijd bang dat ze haar krachten op een dag tegen jou zal aanwenden –’

‘Nee,’ onderbrak ik hem. ‘Dat is niet eerlijk. Ik mag Annelie graag, niet omdat ze me heeft behekst, maar omdat ze deugt en een goede vriendin is gebleken. Mam heeft gezegd dat ze vertrouwen heeft in Annelie en dat is voor mij genoeg.’

De geestenjager knikte en er vloog een verdrietige uitdrukking over zijn gezicht. ‘Je moeder kan best gelijk hebben. De tijd

zal het leren, maar ik wil dat je in ieder geval alert blijft – meer vraag ik niet. Ook een sterke man kan het afleggen tegen een mooi meisje met puntschoenen; zoals ik uit ervaring weet. En schrijf nu alles op wat ik je net over heksen heb verteld.’

De geestenjager kwam naast me op de bank zitten en zweeg terwijl ik zat te schrijven. Toen ik klaar was, had ik een vraag voor hem.

‘Zijn er bepaalde gevaren verbonden aan de heksenkring in de Pendel? Dingen waarvan ik nog nooit heb gehoord?’

De geestenjager stond op en begon diep in gedachten verzonken te ijsberen. ‘In Pendel wemelt het van de heksen – het zou heel goed kunnen dat er zich dingen voordoen waarvan ik nog nooit heb gehoord. We moeten overal voor openstaan en bereid zijn nieuwe dingen te leren. Maar het grootste probleem zal hun enorme aantal zijn. Heksen maken vaak ruzie en kibbelen veel, maar als ze het eens zijn en een gemeenschappelijk doel hebben, vergroot dat hun macht. Ja ja, daar moeten we op bedacht zijn. Dat is de kern van de dreiging die we onder ogen moeten zien – dat de heksenclans de handen ineenslaan.

En dan heb ik nog iets voor in je aantekenboek: je moet je terminologie goed op orde hebben. Een “heksenkring” bestaat uit dertien heksen die hun krachten bundelen tijdens een ceremonie die duistere krachten opwekt. Een grotere groep heksenfamilies staat bekend onder de naam “clan”. Bij een clan horen ook de mannen van de heksen en familieleden die zich niet rechtstreeks met zwarte magie bezighouden.’

De geestenjager wachtte geduldig tot ik klaar was met schrijven voor hij verderging met de les. ‘Zoals ik al eerder heb verteld, komt het er in beginsel op neer dat er drie heksenclans zijn in Pendel. De Maldens, de Beekdallen en de Schimmelhie-

len, waarvan de eerste de ergste zijn. Ze maken allemaal ruzie en kibbelen onderling, maar de Maldens en de Beekdallen zijn in de loop der jaren naar elkaar toe gegroeid. Ze trouwen met elkaar en jouw vriendin Annelie is het resultaat van zo'n verbintenis. Haar moeder was er een van Malden en haar vader een Beekdal. Het goede nieuws is dat ze geen van beiden aan hekserij deden. Aan de andere kant zijn haar ouders jong gestorven en werd ze, zoals je weet, aan de zorg van Botten Lizzie overgelaten. Ze zal altijd moeite moeten blijven doen om de opvoeding die ze daar kreeg, achter zich te laten. Door haar mee te nemen naar Pendel lopen we het risico dat ze zich toch bij een van de clans zal aansluiten.'

Weer wilde ik protesteren, maar mijn meester legde me met een gebaar het zwijgen op. 'Laten we gewoon hopen dat dat niet gebeurt,' ging hij verder, 'en als ze zich niet aangetrokken voelt tot het duister, zal haar kennis van de omgeving goed van pas komen. Ze zal onmisbaar zijn voor ons werk.'

Wat de derde clan betreft, de Schimmelhielen, die is geheimzinniger. Afgezien van botten- en bloedmagie, laten ze zich graag voorstaan op hun vaardigheden met spiegels. Zoals ik al eerder heb gezegd, hecht ik weinig geloof aan profetieën, maar er wordt gezegd dat de Schimmelhielen de spiegels gebruiken voor waarzeggerij.'

'Waarzeggerij? Wat is dat?' vroeg ik.

'Het voorspellen van de toekomst. Ze zeggen dat ze in de spiegels kunnen zien wat er gaat gebeuren. Tot nu toe hebben de Schimmelhielen zich verre gehouden van de andere clans, maar er wordt gezegd dat er stemmen opgaan om die oude vijandigheid achter zich te laten. En dat moeten we zien te voorkomen. Als de drie clans de handen ineenslaan en, wat nog erger zou

zijn, gedrieën een heksenkring organiseren, weet geen mens wat het graafschap voor kwaadaardigheid over zich heen zal krijgen. Dat hebben ze immers jaren geleden ook gedaan en mij vervloekt.’

‘Ik weet nog dat u me daarover vertelde,’ zei ik, ‘maar ik dacht dat u niet in hun vloek geloofde.’

‘Nee, ik ga er het liefst van uit dat het onzin is, maar ik was toch van slag. Gelukkig werd de heksenkring niet lang daarna ontbonden en konden ze niet nog meer ellende aanrichten in het graafschap. Deze keer lijken de gebeurtenissen in Pendel onheilspellender en dat wil ik graag horen uit de mond van mijn bezoeker. We moeten ons lichamelijk en geestelijk voorbereiden op iets wat een vreselijke strijd kan worden – en dan moeten we naar Pendel, voor het te laat is.

Dus, jongen,’ besloot de geestenjager en hij legde een hand boven zijn ogen tegen de zon, ‘heeft deze les lang genoeg geduurd. Ga terug naar huis en besteed de rest van de ochtend aan je studie.’

De rest van de ochtend zat ik alleen in de bibliotheek van de geestenjager. Hij vertrouwde Annelie nog steeds niet helemaal en ze mocht niet in de bibliotheek komen voor het geval ze iets zou lezen dat niet voor haar ogen was bestemd. Nu we met z’n drieën in het huis woonden, had mijn meester eindelijk nog een kamer beneden ontsloten zodat we die konden gebruiken als studeerkamer. Daar zat Annelie nu en ze verdiende de kost met het overschrijven van een van de boeken van de geestenjager. Er waren zeldzame exemplaren bij en hij was altijd bang dat er iets mee zou gebeuren, dus hij wilde graag kopieën hebben.

Ik bestudeerde heksenkringen – waarbij een groep van der-

tien heksen zich verzamelde voor hun rituelen. Ik las een passage die beschreef wat er gebeurde als heksen een speciaal feest gaven genaamd 'sabbat'.

Sommige heksenkringen houden wekelijks een sabbat; andere maandelijks bij volle of nieuwe maan. Bovendien worden er vier grote sabbats gehouden op tijden dat de duistere machten het sterkst zijn: met Michaelmas, met Walpurgis, met Sint-Petrusnacht en met Halloween. Tijdens deze vier duistere feesten kunnen verschillende heksenkringen worden gecombineerd.

Walpurgis kende ik wel. Dat was op 30 april en jaren geleden hadden drie verschillende heksenkringen in Pendel hun krachten gebundeld om de geestenjager te vervloeken. Het was nu de tweede week van juli en ik vroeg me af wanneer de eerstvolgende grote sabbat zou zijn. Ik zocht op de bladzijde, maar kwam niet erg ver omdat er iets gebeurde wat nog nooit was gebeurd in al die tijd die ik in Schapendrift had doorgebracht.

Tik! Tik! Tik!

Er werd op de achterdeur geklopt! Er kwam nooit iemand naar het huis. Bezoekers gingen altijd naar het bosje rijshout bij de kruising en trokken aan de bel. Wie de tuin binnen ging, liep het risico verscheurd te worden door de boeman die het huis en de omgeving bewaakte. Wie had er geklopt? Was het de 'vriend' die de geestenjager verwachtte? En zo ja, hoe was hij dan heelhuids bij de achterdeur gekomen?

Diefstal en ontvoering

Nieuwsgierig geworden, zette ik het boek terug op de plank en ging de gang in. De geestenjager had al opengedaan en ging iemand voor de keuken in. Mijn mond viel open van verbazing toen ik hem zag. Het was een reusachtige man met brede schouders, zeker vijf centimeter langer dan de geestenjager. Hij had een vriendelijk en open gezicht en leek me achter in de dertig. Het meest verbazingwekkende was echter zijn zwarte soutane.

Het was een priester!

‘Dit is mijn leerling, Tom Wachter,’ zei de geestenjager glimlachend.

‘Aangenaam kennis te maken, Tom,’ zei de priester en hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben pater Schander. Mijn parochie is in Berg-ham, ten noorden van de Pendelheuvel.’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei ik beleefd en ik schudde zijn hand.

‘Johannes heeft me alles over je geschreven,’ zei pater Schander. ‘Zo te horen ben je een veelbelovende leerling –’

Op dat moment kwam Annelie de keuken binnen. Ze bekeek onze bezoeker nieuwsgierig van top tot teen. De ogen van pater Schander vlogen naar haar puntschoenen en hij fronste even zijn wenkbrauwen.

‘En daar hebben we Annelie,’ zei de geestenjager. ‘Annelie, begroet pater Schander eens netjes.’

Annelie knikte de priester toe en glimlachte zuinig.

‘Ook over jou heb ik al veel gehoord, Annelie,’ zei hij. ‘Volgens mij heb je familie in Pendel –’

‘Bloedverwanten, meer is het niet,’ zei Annelie met een nors gezicht. ‘Mijn moeder was een Malden en mijn vader een Beekdal. Ik kan er ook niks aan doen waar ik ben geboren. Niemand kiest zijn eigen familie.’

‘Een waar woord,’ zei de priester vriendelijk. ‘Anders zou de wereld er heel anders uitzien, daarvan ben ik overtuigd. Het gaat erom wat we met ons leven doen.’

Daarna werd er niet veel meer gezegd. De priester was moe van zijn reis en de geestenjager had duidelijk gezegd dat hij wilde dat we naar de boerderij van Jaak zouden gaan, dus bereidden we ons voor op het vertrek. Ik nam mijn tas niet mee, maar pakte mijn staf en een stuk kaas voor onderweg.

De geestenjager liep mee naar de deur. ‘Dit heb je nodig om een wagen te huren,’ zei hij en hij gaf me een zilveren munt.

‘Hoe is pater Schander eigenlijk ongedeed langs de boeman gekomen?’ vroeg ik terwijl ik het geld opborg.

De geestenjager schoot in de lach. ‘Hij is al heel vaak door de tuin gekomen, jongen, en de boeman kent hem goed. Pater Schander was ooit een leerjongen van me. En een goede ook, mag ik wel zeggen. Hij heeft zijn leertijd voltooid. Later bedacht hij zich echter en besloot dat de kerk zijn ware roeping was. Het is handig hem te kennen – hij beheerst twee ambachten; het priesterschap en het onze. Voeg daar zijn kennis over Pendel aan toe en we kunnen ons geen betere bondgenoot wensen.’

De zon scheen en de vogels floten toen we op weg gingen naar de boerderij van mijn broer Jaak. Het was een ideale zomermiddag. Annelie hield me gezelschap en ik was op weg naar huis. En dat niet alleen, ik verheugde me op het weerzien met Marie, Jaak en zijn vrouw Ellie, die weer in verwachting was. Mam had voorspeld dat het de zoon zou worden die Jaak zich wenste, zodat er na hem iemand was om de boerderij te erven. Ik had dus gelukkig moeten zijn. Maar toen we de boerderij naderden, lukte het me niet meer me los te maken van het verdrietige gevoel dat me als een donkere wolk omsloot.

Mijn vader was dood en mam zou er niet zijn om me te begroeten. Mijn thuis zou nooit meer hetzelfde zijn. Dat was nu eenmaal de realiteit en die had ik nog niet helemaal geaccepteerd.

‘Een stuiver voor je gedachten,’ zei Annelie met een glimlach.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Kop op, Tom. Hoe vaak moet ik het nog zeggen? Het beste ervan maken. Voor je ’t weet zitten we in Pendel.’

‘Het spijt me, Annelie, ik dacht aan mijn ouders. Ik kan ze niet uit mijn hoofd zetten.’

Annelie kwam dichterbij me lopen en kneep even liefhebbend in mijn hand. ‘Moeilijk, Tom. Ik weet het. Maar je ziet je mam heus wel terug. Verheug je je er niet op al die kisten en dozen open te maken?’

‘Ik ben wel nieuwsgierig, ja. Dat zal ik niet ontkennen...’

‘Hier is het mooi,’ zei Annelie en ze wees op een plek in de berm. ‘Ik heb honger. Zullen we iets eten?’

We gingen in het gras in de schaduw van een grote eikenboom zitten en deelden de kaas die we voor onderweg hadden

meegenomen. We hadden honger en aten alles op. Omdat we niet aan het werk waren voor de geestenjager, hoefden we niet te vasten. We konden alles opeten wat we onderweg tegenkwamen.

Het leek wel of Annelie mijn gedachten had gelezen. ‘Ik zal vanavond een paar sappige konijntjes voor ons verschalken,’ beloofde ze lachend.

‘Dat zou fijn zijn. Weet je, Annelie,’ zei ik, ‘je hebt me veel verteld over heksen in het algemeen, maar weinig over Pendel en de heksen die daar leven. Waarom eigenlijk? Als we daarheen gaan, moet ik zo veel mogelijk weten.’

Annelie fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik heb voornamelijk pijnlijke herinneringen aan die plaats. Zullen we het niet over mijn familie hebben? Ik praat niet graag over Pendel. De gedachte erheen te moeten, jaagt me angst aan.’

‘Het is raar,’ zei ik, ‘maar Gregorius praat ook niet graag over Pendel. Je zou toch denken dat we allang plannen hadden moeten maken om onze strategie te bepalen?’

‘Zegt nooit veel, die Gregorius. Heeft vast een plan. Vertelt het ons als de tijd rijp is. Die ouwe Gregorius met een vriend, wat een idee!’ zei Annelie, die van onderwerp veranderde. ‘En een priester op de koop toe!’

‘Ik begrijp niet waarom iemand in plaats van geestenjager, priester wordt.’

Annelie schoot in de lach. ‘Dat is niet gekker dan een priester die geestenjager wordt, zoals de ouwe Gregorius!’

Ze had gelijk. De geestenjager was opgeleid als priester, dus ik lachte met haar mee. Maar ik was niet van mening veranderd. Voor zover ik het kon zien, deden priesters niet meer dan bidden. Ze hadden niet rechtsreeks met het duister te ma-

ken. Ze misten de praktische kennis en vaardigheden die wij bezaten. In mijn ogen had pater Schander de verkeerde afslag genomen.

We stopten voor de avond viel en nestelden ons in een dal tussen twee heuvels aan de rand van een bos. De lucht was helder en de afnemende maan stond in het zuidoosten. Ik maakte een vuur terwijl Annelie achter konijnen aan ging. Binnen een uur hingen ze boven het sissende vuur vet te druipen en liep het water me in de mond.

Ik was nog steeds nieuwsgierig naar Pendel en ondanks de weerstand van Annelie om erover te praten, besloot ik nog een poging te wagen.

‘Kom op, Annelie,’ zei ik. ‘Ik weet dat het een pijnlijk onderwerp is, maar ik moet echt meer weten over Pendel.’

‘Ja, dat zal ook wel,’ zei Annelie en over de vlammen keek ze me aan. ‘Kunt maar beter op het ergste voorbereid zijn. Is geen fijne plek. Iedereen is bang. Welk dorp je ook bezoekt, je ziet het in de gezichten. Kunt het ze niet kwalijk nemen, want heksen zijn overal van op de hoogte. Als het donker is, draaien de meeste mensen de spiegels in hun huis om. Die gebruiken de heksen het liefst voor hun waarzeggerij en spionage. In Pendel weet je nooit wie of wat er ineens in je spiegel naar je zit te kijken. Herinner je je die ouwe moeder Malden? Met dat soort heksen krijgen we te maken...’

Bij de naam Malden liepen de rillingen over mijn rug. Moeder Malden was de kwaadaardigste heks uit het graafschap en het was me een jaar geleden met behulp van Annelie gelukt haar te vernietigen. Maar pas nadat ze Jaak en zijn gezin met de dood had bedreigd.

‘Hoewel ze weg is, staat er in Pendel altijd iemand klaar om de plaats van een dode heks in te nemen,’ zei Annelie grimmig. ‘En het wemelt van de Maldens die ertoe in staat zijn. Sommige wonen in de Maldentoren, waar je in het donker ver vandaan moet blijven. Als er mensen verdwijnen in Pendel zijn ze meestal daar. Onder de toren liggen tunnels, putten en kerkers vol met het gebeente van hun slachtoffers.’

‘Waarom doet niemand er iets tegen?’ vroeg ik. ‘Hoe zit het met de sheriff van Castercum? Kan hij niks doen?’

‘Stuurde vroeger alleen dienders en agenten naar Pendel. Vaak genoeg. Hielp niet. Meestal verhangen ze de verkeerde. Zoals ouwe Hannah Vlaskop. Bijna tachtig was ze toen ze haar ketenden en naar Castercum sleurden. Zeiden dat ze een heks was, maar dat was niet zo. Verdiende het evengoed om te hangen, want ze had drie neven vergiftigd. Gebeurt veel in Pendel. Geen fijne plaats om te zijn. Valt niet mee om alles op orde te krijgen. Daarom is die ouwe Gregorius er zo lang niet geweest.’

Ik knikte instemmend.

‘Ik weet beter dan wie ook hoe het is om daar te wonen,’ ging Annelie verder. Er zijn, ondanks de rivaliteit, heel wat verbin-tenissen geweest tussen de Beekdallen en de Maldens. Moet gezegd, de Maldens en Beekdallen kunnen het bloed van de Schimmelhielen wel drinken. Leven in Pendel is ingewikkeld. Heb er het grootste deel van mijn leven gewoond, maar snap er nog steeds geen snars van.’

‘Was je gelukkig?’ vroeg ik. ‘Ik bedoel, voor Botten Lizzie zich over je ontfermde?’

Annelie werd stil en het drong tot me door dat ik haar dat niet had moeten vragen. Ze praatte niet veel over haar leven met haar ouders of, na hun dood, met Lizzie.

‘Ik kan me maar zo weinig herinneren van mijn leven voor Lizzie,’ zei ze ten slotte. ‘Vooral ruzies. Lag ik in het donker te huilen terwijl papa en mama vochten als kat en hond. Maar soms praatten en lachten ze ook en dan was het niet zo erg. Dat was het grootste verschil later. De stilte. Lizzie zei niet veel. Gaf me eerder een draai om mijn oren dan een vriendelijk woord. Broeden deed ze. Staarde in het vuur en mompelde bezweringen. En als ze niet naar de vlammen zat te staren, gaapte ze in een spiegel. Soms ving ik over haar schouder wel eens een blik op. Dingen die niet van deze aarde zijn. Bang werd ik ervan. Had liever de ruzies van papa en mama dan dat.’

‘Woonde je in de Maldentoren?’

Annelie schudde haar hoofd. ‘Nee, alleen wie bij de Maldenheksenkring hoorde en een paar speciaal uitgekozen bediendes woonden daar. Soms ging ik erheen met mijn moeder. Een gedeelte is ondergronds, maar daar ben ik nooit geweest. Wonen allemaal samen in een grote kamer met veel geruzie en gegil en prikkende rook in je ogen. Als Beekdal kwam mijn vader nooit in de toren. Hij zou er niet meer levend uit gekomen zijn. Wij woonden in een hutje bij Grofzand. De Schimmelhielen wonen in Kaalslag en de rest van de Maldens in Goudzaag Eind. Meesten blijven op eigen terrein.’

Daarna zweeg Annelie en ik drong niet meer aan. Het was duidelijk dat de herinneringen aan Pendel pijnlijk waren – onuitgesproken gruwelen waarnaar ik slechts kon raden.

De dichtstbijzijnde buurman van Jaak, meneer Wilkinson, had een paard en wagen en ik wist dat hij die met plezier wilde verhuren. Hij zou zeker een van zijn zoons meesturen als koetsier zodat ik ze niet terug hoefde te brengen. Ik besloot eerst bij mijn

broer langs te gaan om hem te laten weten wat ik van plan was met de dozen en kisten.

We schoten goed op en aan het eind van de middag van de volgende dag kregen we de boerderij in het oog. Bij de eerste aanblik zag ik dat er iets vreselijks was gebeurd.

We kwamen uit het noordoosten om de Galgenheuvel te vermijden en zodra we begonnen af te dalen, zag ik dat er geen dieren in de wei stonden. En toen ik het huis zag, werd het nog erger. De schuur was een zwartgeblakerde ruïne; hij was tot de grond toe afgebrand.

Het kwam niet in me op om tegen Annelie te zeggen dat ze buiten het landgoed moest wachten. Er was iets heel ergs gebeurd en het enige wat ik wilde, was me ervan overtuigen dat Jaak, Ellie en Marie niks mankeerden. De honden hadden al lang moeten aanslaan, maar alles bleef stil.

We haastten ons het hek door en ik zag dat de achterdeur was ingetrapt en aan één scharnier hing. Met Annelie op mijn hielen begon ik te rennen. Ik had een brok in mijn keel en vreesde het ergste.

Binnen riep ik telkens weer de namen van Jaak en Ellie, maar er kwam geen antwoord. Het huis was onherkenbaar als de plek waar ik was opgegroeid. Alle keukenladen waren opengerukt en de grond lag bezaaid met gebroken aardewerk en bestek. De potten met kruiden waren uit de vensterbank getrokken en tegen de muur gesmeten. In plaats daarvan stonden er vijf lege flessen uit de kelder waarin de vlierbessenwijn van mam had gezeten. Wat ik het ergste vond, was de schommelstoel van mam, die in stukken lag alsof iemand met een bijl erop los had staan hakken. Dat deed me verdriet. Het was net alsof ze mam kwaad hadden gedaan.

De slaapkamers boven waren geplunderd – kleren lagen her en der verspreid en alle spiegels waren kapot gesmeten. Maar het angstigste moment beleefde ik toen we bij de speciale kamer van mam kwamen. De deur zat dicht, maar er zaten bloedspatters op de muur en op de grond. Waren Jaak en zijn gezin thuis toen dit allemaal gebeurde?

Het afschuwelijke gevoel dat hier iemand was gestorven, nam bezit van me.

‘Je moet niet het ergste denken, Tom,’ zei Annelie en ze pakte mijn arm. ‘Misschien is het niet zo erg als het lijkt...’

Ik gaf geen antwoord en staarde naar de bloedspatten op de muur.

‘Laten we in de kamer van je moeder kijken,’ opperde Annelie.

Even keek ik haar ontzet aan. Ik kon niet geloven dat ze daaraan dacht op een moment als dit.

‘Volgens mij moeten we binnen kijken,’ hield ze aan.

Boos probeerde ik de deur, maar die gaf niet mee. ‘Hij is nog op slot, Annelie. Ik heb de enige sleutel. Er kan dus niemand binnen zijn.’

‘Geloof me, Tom. Alsjeblieft.’

Uit voorzorg droeg ik de sleutel aan een touw om mijn nek. Er was een grote sleutel voor de deur en drie kleinere voor de grote kisten die binnen stonden. Even later had ik de deur opengemaakt en stapte naar binnen. Ook had ik nog een sleutel van Andreas, de broer van de geestenjager die slotenmaker is, waarmee de meeste sloten geopend konden worden.

Ik had het mis. Er was wel iemand binnen geweest. Hij was helemaal leeg. De drie grote kisten en de kleinere dozen waren weg.

‘Hoe zijn ze binnengekomen?’ vroeg ik en mijn stem echode in de lege kamer. ‘Ik heb de enige sleutel hier.’

Annelie schudde haar hoofd. ‘Weet je nog wat je mam heeft gezegd? Dat iets slechts hier niet naar binnen kon. Nou, dat is dus wel gebeurd.’

Ik wist nog goed wat mam had gezegd; dat was tijdens mijn vorige bezoek aan de boerderij, toen ik haar voor het laatst zag. Ze had hier in deze kamer staan praten met Annelie en mij en haar woorden waren letterlijk:

‘Als hij op slot is, kan geen enkel kwaad er binnenkomen. Als je dapper bent en je ziel goed en puur is, is deze kamer een verschansing, een fort tegen het duister. Hij is zelfs beter beschermd dan je meesters huis in Schapeneind. Gebruik hem alleen als je achternagezeten wordt door iets vreselijks en je leven en je ziel op het spel staan. Dit is je laatste vluchtoord.’

Wat was er dan gebeurd? Hoe kon iemand binnenkomen en de kisten stelen die mam me had nagelaten? Waar hadden ze die voor nodig? Wat had iemand anders eraan?

Nadat we de zolder hadden gecontroleerd, sloot ik mams kamer weer af en we liepen naar buiten het erf op. Als verdoofd liep ik naar de restanten van de schuur – niet meer dan een paar verkoelde palen in een berg as.

‘Ik ruik de rook nog,’ zei ik. ‘Het is nog niet zo lang geleden gebeurd.’

Annelie knikte. ‘Het is eergisteren vlak na het invallen van de duisternis gebeurd,’ zei ze en ze snoof de vieze lucht diep op.

Annelie kon dingen ruiken. Meestal had ze gelijk, maar nu beviel de uitdrukking op haar gezicht me niet. Ze had nog iets ontdekt. Iets ergs. Misschien nog erger dan wat we al hadden ontdekt.

‘Wat is er, Annelie?’ vroeg ik op hoge toon.

‘Behalve rook, ruik ik nog iets. Er is hier een heks geweest. Misschien meer dan een...’

‘Een heks? Wat moet die dan hier?’ vroeg ik en mijn hoofd tolde.

‘De kisten? Wat anders? Er moet iets in zitten wat ze heel graag willen hebben.’

‘Maar hoe weten ze van het bestaan van de kisten?’

‘Spiegels, misschien. Misschien reikt hun macht tot buiten Pendel.’

‘En Jaak en Ellie? En het kind? Waar zijn die nu?’

‘Ik vermoed dat Jaak heeft geprobeerd ze tegen te houden. Groot en sterk is Jaak. Zou zich niet zomaar gewonnen geven. Wil je weten wat ik denk?’ vroeg Annelie.

Ik knikte, al was ik bang voor wat ik te horen zou krijgen.

‘Ze konden niet zelf in die kamer komen, want je mam heeft hem op de een of andere manier tegen slechtheid beschermd. Dus hebben ze Jaak naar binnen gestuurd om ze te pakken. Hij heeft zich eerst nog verzet, maar toen ze Ellie en de kleine Marie bedreigden, had hij geen keus.’

‘Maar hoe is Jaak dan binnengekomen?’ riep ik uit. ‘Zo te zien is de deur niet geforceerd en ik heb de enige sleutel. En waar zijn ze nu? Waar zijn ze?’

‘Ziet ernaar uit dat ze je familie hebben meegenomen. Zo ziet het eruit.’

‘Maar waarom, Annelie? Waar zijn ze dan heen?’

‘Hadden paard en wagen nodig voor de kisten. Drie grote waren zwaar. Zijn dus voornamelijk over de weg gegaan. Kunnen ze volgen en kijken...’

We renden naar het eind van het pad en volgden de weg in

zuidoostelijke richting. Na vijf kilometer kwamen we bij een kruising. Annelie wees.

‘Ze zijn naar het noordoosten gegaan, Tom. Dat dacht ik al. Ze zijn naar Pendel.’

‘We gaan achter ze aan,’ zei ik en ik begon meteen te rennen. Ik had nog geen tien passen gezet toen Annelie me inhaalde en bij de arm pakte.

‘Nee, Tom, dat doen we niet. Zijn al ver weg. Tegen de tijd dat wij komen, zitten ze al verstopt en er zijn veel verstopplaatsen in Pendel. Lukt ons toch nooit? Nee, we gaan terug om die ouwe Gregorius te vertellen wat er is gebeurd. Hij weet wat we moeten doen. En pater Schander kan ook helpen.’

Ik schudde mijn hoofd. Ik was niet overtuigd.

‘Denk nou na, Tom,’ siste Annelie en ze kneep zo hard in mijn arm dat het pijn deed. ‘Ga eerst terug om met de burens van Jaak te praten. Misschien weten die iets. En je andere broers? Moeten die het niet weten? Die willen vast ook helpen. Daarna gaan we naar Schapeneind om het die ouwe Gregorius te vertellen.’

‘Nee, Annelie, zelfs als we snel opschieten duurt het een dag voor we weer in Schapeneind zijn. Dan kan er ik weet niet wat met Jaak en zijn gezin zijn gebeurd. Dan zijn we wellicht te laat.’

‘Er is nog een andere manier, maar die zal je niet aanstaan,’ zei Annelie en ze liet me los en sloeg haar ogen neer.

‘Waar heb je het over?’ vroeg ik ongeduldig. Jaak en zijn gezin hadden niet eeuwig de tijd.

‘Jij gaat terug naar Schapeneind, dan ga ik alleen verder naar Pendel.’

‘Nee, Annelie, dat mag ik niet van je vragen. Dat is veel te gevaarlijk.’

‘Samen is het nog gevaarlijker. Stel je voor wat ze zouden

doen met de leerjongen van de geestenjager? Een zevende zoon van een zevende zoon. Ze vechten om je gebeente, dat staat wel vast. Zeker weten! Als ze mij pakken, zeg ik gewoon dat ik terug ben gekomen naar Pendel. Dat ik op familiebezoek kom. En ik heb meer kans om erachter te komen wie dit heeft gedaan en waar Jaak en Ellie zijn.'

Mijn maag kneep zich samen van ellende, maar de woorden van Annelie drongen langzaam tot me door. Zij kende de plek en zou zonder al te veel opschudding te veroorzaken door Pendel kunnen reizen.

'Het blijft gevaarlijk, Annelie. Ik dacht dat je bang was om erheen te gaan?'

'Ik doe het voor jou, Tom. En voor je familie. Ze verdienen dit lot niet. Ik ga naar Pendel. Er zal niets anders op zitten.' Annelie deed een stap naar voren en pakte mijn linkerhand. 'Ik zie je in Pendel, Tom,' zei ze zacht. 'Kom zo snel als je kunt.'

'Dat zal ik doen,' verzekerde ik haar. 'Ga zodra je iets weet naar de kerk van pater Schander in Bergham. Daar zal ik op je wachten.'

Annelie knikte, draaide zich om en vertrok in noordoostelijke richting. Ik bleef nog even staan, maar ze keek niet om. Daarna rende ik terug naar Jaaks boerderij.